

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Orijem group s.r.o.**, IČO: 293 66 607
sídlem Maničky 43/12, Brno
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Kružíkem
sídlem Příkop 27/2, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2019, čj. 17066/19/5300-21443-701707,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“) na základě závěrů daňové kontroly zaměřené na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2016, kterou provedl u žalobce, neuznal žalobci nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění

(propagace a marketingová činnost) poskytnutých společností INTERMOTO SPORTS MANAGER s.r.o., IČO: 019 41 119 (ke dni 14. 3. 2018 zrušena s likvidací, ke dni 14. 9. 2018 zanikla výmazem z Obchodního rejstříku; dále jen „společnost ISM“) v celkové hodnotě 93 660 Kč, jelikož žalobce neprokázal poskytnutí zdanitelných plnění deklarovanou společností ani jejich faktický rozsah, tedy neuplatnil odpočet daně v souladu s § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění. Finanční úřad proto vydal platební výměr ze dne 20. 9. 2017, kterým žalobci za předmětné období vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 6 625 Kč.

2. Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání a v tomto řízení se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým o něm bylo rozhodnuto. Žalovaný se ztotožnil se závěry finančního úřadu, tudíž odvolání zamítnul a platební výměr potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce uvedl, že byl v dobré víře ohledně toho, že jednatelem předmětné společnosti byl pan K., ostatně je nesporné, že změny v Obchodním rejstříku nebyly v dané době provedeny. Po zahájení daňové kontroly žalobce hovořil s panem K., který mu potvrdil, že vše proběhlo, jak uvádí, a doznal se, že neodvedl daň.
4. Výslech pana K. považuje žalobce za podstatný, jelikož může potvrdit údaje uváděné žalobcem. Žalovaný jako subjekt státní moci má reálné možnosti si svědectví pana K. opatřit. Žalobce popsal dosažitelnost svědka a finanční správě by se ho podařilo vyslechnout.
5. Žalobce dodržel povinnost náležité obezřetnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že se spor točí okolo částky, která není pro běžnou obchodní činnost žalobce podstatná. Zároveň poukázal na to, že žalovaný nezpochybňuje, že reklama byla zaplacená. Z toho plyne, že služby byly provedeny a pochybení jsou pouze formálního charakteru.
6. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný poukázal na to, že na předložených dokladech (ze dne 17. 2. 2016 a 24. 3. 2016) společnost ISM figurovala pod názvem, pod kterým byla do Obchodního rejstříku zapsána až ode dne 5. 4. 2016. Smlouva o reklamě ze dne 15. 2. 2016 byla uzavřena s panem K., ačkoliv v době uzavření smlouvy již nebyl jednatelem společnosti ISM. Tato společnost přitom nijak nereagovala na výzvu k doložení informací a dokladů týkajících se předmětných obchodních případů.
8. Argumentace dobrou vírou není namístě, jelikož žalobce uzavřel smlouvu se subjektem, který pod daným názvem jako firma neexistoval. Žalobce si neobstaral žádné důkazní prostředky o tom, že přijatá zdanitelná plnění byla uskutečněna deklarovaným dodavatelem v deklarovaném rozsahu.
9. Svědek K. nebyl předveden, jelikož se opakovaně nedostavil na předvolání, v místě trvalé bydliště se nezdržoval, nepřebíral poštu a byl nekontaktní. Tato výpověď by nevnesla do faktického uskutečnění plnění deklarovaným dodavatelem světlo, jelikož pan K. nebyl osobou oprávněnou jednat za deklarovaného dodavatele.
10. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí finančního úřadu, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
12. Předně soud uvádí, že není oprávněn namísto žalobce formulovat či domýšlet důvody, v nichž může spočívat nezákonnost napadeného rozhodnutí, řečeno jinými slovy obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje rozsah a kvalitu soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). Žalobce uplatnil několik stručných žalobních bodů – poukázal na nesprávné vyhodnocení otázky dobré víry, na potřebnost výsledku svědka pana K. a rovněž uvedl, že zaplacení předmětných služeb nebylo zpochybněno. K tomu soud dodává, že argumentaci obsaženou v replice žalobce ze dne 18. 4. 2020 posoudil jako přípustné doplnění včas uplatněného žalobního bodu (týkajícího se výsledku svědka).
13. Soud ze správního spisu zjistil, že finanční úřad zaslal dne 11. 5. 2016 výzvu k odstranění pochybností žalobci, jelikož narazil na nesrovnalost mezi základem daně uvedeným v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2016 a mezi kumulovanou hodnotou základu daně vyplývající z kontrolních hlášení za zdaňovací období leden, únor a březen roku 2016 (žalobce v daňovém přiznání uvedl jako základ daně částku 865 367 Kč a z kontrolních hlášení za toto období vyplývala částka 1 368 633,07 Kč). Žalobce v reakci na výzvu vysvětlil, že v kontrolním hlášení za březen roku 2016 byla chybně vykázána plnění za celé 1. čtvrtletí roku 2016 a stav napravil podáním následného kontrolního hlášení. Finanční úřad však na základě jedné z předložených faktur (č. 160100004) nabyt pochybnosti o souvisejícím nároku na odpočet, jelikož deklarované zdanitelné plnění nebylo deklarovaným dodavatelem (společnost ISM) vykázáno v příslušném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty. V návaznosti na to zahájil finanční úřad daňovou kontrolu. V rámci daňové kontroly vydal finanční úřad výzvy k prokázání skutečností (ze dne 14. 9. 2016 a ze dne 12. 12. 2016) zaměřené (mimo jiné) na prokázání oprávněnosti odpočtu souvisejícího se zdanitelným plněním poskytnutým společností ISM na základě faktur č. 160100004 a č. 160100001 (data zdanitelných plnění dne 24. 3. 2016 a 17. 2. 2016; předmět plnění byl v obou případech stejný: „propagace vaší společnosti a marketingová činnost“).
14. Podstata nynějšího sporu spočívá v tom, zda se žalobci podařilo vyvrátit pochybnosti označené ze strany finančního úřadu (zda bylo plnění uskutečněno deklarovaným dodavatelem a v jakém rozsahu bylo uskutečněno). Podrobnější popis rozložení důkazního břemena v daňovém řízení mezi daňový subjekt a správce daně je obsažen v ustanovení § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“). Dle odst. 3 tohoto ustanovení *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Dle odst. 5 písm. c) *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.
15. Ve vymezeném kontextu je poněkud zavádějící argumentace žalobce vyzdvihující otázku jeho dobré víry při uzavírání smlouvy o reklamě dne 15. 2. 2016 se společností ISM zastoupenou panem K. (ač funkce jednatele společnosti ISM panu K. zanikla již dne 22. 1. 2016, tento údaj byl z Obchodního rejstříku vymazán až dne 5. 4. 2016). Relevantní

otázkou totiž není, zda byl žalobce při uzavírání této smlouvy v dobré víře v to, že uzavírá smlouvu s osobou oprávněnou zastupovat společnost ISM, ale to, zda tato smlouva (případně v kontextu dalších důkazů) prokazuje rozsah uskutečněného zdanitelného plnění a skutečnost, že plnění bylo poskytnuto deklarovaným dodavatelem. Ačkoliv tedy podstata věci nezávisí na vyhodnocení dobré víry žalobce, soud pro úplnost dodává, že uvedený argument dobrou vírou není ani nikterak silný, protože z Obchodního rejstříku v rozhodné době vyplýval jiný rozpor, na což žalovaný správně poukázal (rozpor se týkal obchodní firmy společnosti IMS, jelikož do 5. 4. 2016 měla obchodní firma podobu „INTERMOTO SPORTS s.r.o.“, přesto žalobce dne 15. 2. 2016 uzavřel smlouvu, na níž je uvedena pozdější podoba obchodní firmy „INTERMOTO SPORTS MANAGER s.r.o.“). Dále lze poukázat na to, že finanční úřad při hodnocení smlouvy o reklamě identifikoval i řadu dalších nesrovnalostí, které „dobrou víru“ žalobce zpochybňují (skutečnost, že smlouva byla uzavřena podle neplatného právního předpisu, neobsahovala podrobnosti loga a kontroly plnění apod.; v podrobnostech vizte str. 9 zprávy o daňové kontrole ze dne 1. 8. 2017). S ohledem na uvedené soud tento žalobní bod nepovažoval za důvodný.

16. Žalobní bod týkající se (neprovedeného) výsledku svědka pana K. naopak směřuje přímo na podstatu věci (tedy na důkazní stav). Žalobce uvádí, že prostřednictvím tohoto výsledku by došlo k potvrzení skutečností, které uvedl. V tomto ohledu soud posoudil otázku, proč k výsledku svědka v řízení nedošlo, a dospěl k závěru, že ani tento žalobní bod není důvodný, jelikož finanční správa svým postupem respektovala zásady ovládající správu daní. V řízení byl k návrhu žalobce dvakrát neúspěšně proveden pokus o výslech svědka K. prostřednictvím předvolání. V rámci těchto neúspěšných pokusů bylo zjištěno, že se svědek na adrese trvalého pobytu nezdržuje (nemá tam zvonek či schránku), poštu si nepřebírá a je (i dle sdělení žalobce) celkově nekontaktní.
17. Žalobce nicméně dále uvedl, že svědek je reportérem televizní stanice EUROSPORT a finanční správa má možnost jej vyhledat a kontaktovat.
18. Na výše uvedenou informaci je třeba nahlížet optikou konfliktu mezi zásadou materiální pravdy (resp. zjištění okolností pro stanovení daně ve správné výši) a zásady hospodárnosti/efektivy řízení. V takovém případě je třeba poměřit (předpokládaný) přínos a relevanci požadovaného výsledku oproti obtížím spojeným s pokusem o jeho realizaci. Soud dospěl k tomu, že okolnosti věci svědčí ve prospěch postupu, k němuž se přiklonila finanční správa, když po svědkovi dále nepátrala.
19. Žalovaný výstižně poukázal na to, že navrhovaný svědek nebyl v rozhodné době jednatelem společnosti IMS. Tím pádem byla důkazní hodnota jeho výpovědi ve vztahu k předmětným plněním přinejmenším sporná. Žalobce sice uvedl, že svědek může jím tvrzené skutečnosti potvrdit, to však potenciální přínos jeho výpovědi nečiní v obecné rovině o nic méně sporným (stále platí, že v rozhodné době nebyl jednatelem společnosti IMS a finanční správě nebyl předložen žádný důkaz svědčící ve prospěch jeho oprávnění k zastupování společnosti IMS i po zániku jednatelské funkce).
20. Dále je nutno říci, že žalobce žalovanému poskytl pouze kusou informaci. Vzhledem k tomu, že ničím nedoložil její správnost, bylo by ji nejprve nutno ze strany finanční správy ověřit. Pouze pokud by se tato informace po prošetření ukázala jako správná, je představitelné, že by se výslech mohl (s vynaložením většího či menšího úsilí) podařit zajistit. Vzhledem k předpokládanému spornému přínosu takto obtížně opatřitelné

svědecké výpovědi považuje soud zvolený postup (upuštění od výslechu svědka, resp. upřednostnění zásady hospodárnosti) za přiměřený okolnostem dané věci.

21. Z hlediska širšího kontextu nynější věci lze poukázat na to, že finanční úřad několikrát předvolával (nakonec úspěšně) i svědka pana D. [někdejší jednatel společnosti DRT RACING TEAM KLUB v AČR, IČO: 019 41 119 (dále jen „společnost DRT“), která byla obchodním partnerem žalobce]. Finanční úřad přitom z této výpovědi zjistil pouze skutečnost, že svědek seznámil jednatele žalobce s panem K., nicméně řadu dalších podstatných skutečností (týkajících se spolupráce mezi společnostmi DRT a IMS ohledně reklamy poskytované žalobci) tento svědek ničím nedoložil, a to ani po dodatečném upomenutí [finanční úřad tudíž označil tyto skutečnosti za nevěrohodné (vizte stanovisko finančního úřadu ze dne 18. 9. 2017), což žalobce v žalobě ostatně nečiní sporným]. I tento kontext svědčí o tom, že finanční správa dostatečně šetřila práva žalobce.
22. Důkazní situaci v nynější věci je i dle soudu nutno vnímat tak, že se žalobci ničím nepodařilo prokázat rozsah, v jakém mělo být zdanitelné plnění poskytnuto (den, čas, místo), ani to, že by došlo k jeho poskytnutí deklarovaným dodavatelem. To mu lze klást k tíži, jelikož finanční správa dospěla k pochybnostem, na jejichž základě byla zahájena daňová kontrola, při níž byly uvedené skutečnosti prověřovány. Sama skutečnost, že zaplacení zdanitelných plnění nebylo zpochybněno, výše uvedené pochybnosti v kontextu okolností nynější věci nevyvrací. Žalobní body soud neshledal důvodnými, resp. nevedly ke zpochybnění závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno.
23. Pro úplnost soud ještě zdůrazňuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí i zprávy o daňové kontrole vyplývá, že otázka (ne)prokázání přijetí plnění od deklarovaného dodavatele fakticky nebyla jediným důvodem pro nepřiznání odpočtu, jelikož žalobce neprokázal ani rozsah (resp. fakticitu) poskytnutých zdanitelných plnění. Proto soud nepovažoval za účelné vyčkat na výsledek řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 334/2017.

V. Závěr a náklady řízení

24. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
25. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu